

O mənə ÜMİD olduğunu bilsin...

Bütün hallarda insanı yönəldən, onun məramını, məqsədini diri tutan, ayaqda saxlayan daxili inamdı, yeni Ümiddi. Bu mənada səninlə üz-üzə dayanan, səni bərkə-boşa çəkən, bəzən haqlı, bəzən haqsız qınayan hər kəsin içində həmin o Ümid onun öz istəyinə, öz daxili aurasına görə formalaşır. Yeni kim necədirsə, əxlaqı, dünyagörüşü, mənəviyyatı hansı nüanslarla cilalanıbsa elə Ümidi də ona bab gəlir, onun oxşarı, lap bir az da kobud desəm tayı olur. Çox təəs-süf ki, bəzən bu ölçülər bir-birinə elə sarmaş-ıq kimi sarılır ki, dayanıb təəccüb etməkdən, təəssüf etməkdən başqa Ümidə doğru heç nə gəlmir. Deməli, Allahın yaratdığı bəndə özünün içində yaratdığı ilə bir harmoniya təşkil edir və sonda da əlini dizinə çırpıb gileylənməyə üzü də qalmır. Nə isə

Gerçək olan budur ki, normal, müsbət auralı Allah bəndəsi hər yerdə və hər zaman işıq kimi, nur kimi görünür, duyulur, hiss edilir. Ona görə də həmin adamların alnı qırıqanda, gözlərinə bulud gələndə çevrədekilər dərhal duyurlar, hiss edirlər. Ona təsəlli verməyə can atırlar. Hətta yol göstərüb məsləhətlərini də əsirgəmirlər. Burda da bir səbəb var. O da həmin insanın haqq etdiyi və Allahın da ona mükafat olaraq alın yazısında işarələdiyi işıq olmaq qismətidi. Məhz həmin o qismət onun Ümidə doğru gedən yoluna da işıq salır. Nəticədə tarazlıq yaranır...

Mən bu fikirləri bilgisayara bir az qarmaqarışıq, xotik şəkildə diktə elədim. Çünki yazımı başqa aurada yazmağa kökləmişdim özümü. Lakin bir an içimdə elə bilgisayar yazarının özünün də əhvalında qanqaraçılıq yarıdı. Necə deyərlər, bir milçək bir könül bulandırdı. Nəticədə fikir haçalandı. Sözlər pərən-pərən düşdü. Elə o zaman kəsiyində dilimin ucundan "nə isə"... fikiri uçub getdi. Demək səbrimi cilovlamaq, sözümün əvvəlinə qayıtmaq üçün bir pauza etmək istəyi özünü bürüzə verdi. Mən də həmin istəkdən sonra yenidən qayıtdım fikirlərimin başlanğıcına...

Bu, bir həqiqətdir ki, insan ümidlə yaşayır. Ona görə də min illərin bir deyimi hər zaman təkrarlanır. O fikiri kimin ifadə etdiyini, kimin ilk dəfə dediyini bilmirəm. Amma bu gün bildiyim odur ki, "Sonuncu ölən ümiddi!". Bax, elə mənim də istəyim, məramım, lap açıq can atdığım həmin o pir bildiyim, and yeri bildiyim Ümid yeridi, Ümid evidi, Ümid ocağıdı. Bütün varlığım la o yerə, o evə, o ocağa pərvanəyəm. Bilirəm ki, qanadları güclü, qaməti şax olan sevginin Ümidi də dəyanətli idi, güclüdü və o, insanın ruhunu da, ürəyini də özü ilə çəkib aparır, götürüb gedir öz evinə, öz yerinə, öz ocağına. Bax, bu məqamda özün də hiss etmədən bütün yaşantılarını gözünün önündən keçirirsən. Ağırları da, intihar cəhdini də, sevindiyyin məqamı da, hətta gördüyün yuxunu da təkrar çözürsən. Düşünürsən ki, bütün bunlar sənin Ümidlə arandakı məsafəni qısaldacaq. Sənin dözümlün, inadın, Ümidin əlini sənə tərəf bir az da uzadacaq. Nəhayətdə sən rolunu tamaşaçısız oynayan aktyor kimi çətin duruma düşməyəcəksən. Sənin tamaşaçın Ümid olacaq...səni səsləyən Ümid. Elə bu məqamın da içindəkilər sözə çevriləcək, şeir olacaq:

*Qəflətən bir udum su -
kəsdi nəfəs yolunu...
Ölüm səhnəsidi bu -
O, oynayır rolunu -
Alqışsız...*

*Tamaşa bir pərdəli...
Mövzu isə intihar...
Baş qəhrəman bir dəli -*

*coşar, özün unudar -
Alqışsız...*

*Həsrətin dırnaqları
qartal caynağından sərt...
Çək köhnə qarmaqları -
Ürəyi bir yolluq çərt -
Alqışsız!..*

*Əlində quru ləçək
Yaşı on il əvvəl on!..
Səhnəyə atdın əlcək -
Pərdə enir...bu da SON!..
Alqışlar...*

Bəli, heç bir alqışa ehtiyac duymasam da, gerçəklik özü səni o alqışlara bükəcək, kipriklərini yaşa bükdüüyü kimi, yanaqlarını təbəssümə bükdüüyü kimi. Bir də görəcəksən ki, sənin dünyanın öz rəngarəngliyi ilə, öz istisi ilə nə qədər doğmadı və sənin dünyanda sənin qonağın da, sığındığın da, oxşadığın, baxışlarınla öpdüyün o varlıq həm də sənin Ümidindi. Sən onun külək dağıdan saçını küləyin əlindən almaq üçün az qala təbiətə, yeni küləyə üsyan etməyə də hazır olursan. İstəmirsən ki, sənin baxışından, sənin nəfəsindən başqa ona toxunan, onu seyr edən, onu oxşayan başqa bir nəfəs, başqa bir nəşə olsun. Bu, nə qısqanclıqdı, nə xudbəsenlik, nə də özündən razılıq. Bu heç bədgümanlıq da deyil. Yeni Ümidə güvənir, inamın yerdən göyə qədərdir. Onun barəsində yalnız yaxşı, gözəl nə varsa onları düşünüb və onları Ümidə aid edirsən. Ancaq nə edəsən ki, bir aşıq dəliliyi də var. Bax, küləklə vuruşmaq istəyən də, gözləri ilə saçını sıgallayan da, baxışları ilə üz-gözündən öpən də həmin o dəli aşıqdı. Deməli, bu dəliliyi də hər gün alovlandıran, onu hər gün yenidən dünyaya gətirən, mənim inancıma və məntiqimə görə təbii ki, Ümid idi. Deyə bilərsiniz ki, Ümid elə belə yaranmır. Onu kimsə nə iləsə, necəsə ortaya qoyur, ona stimül verir. Müəyyən mənada sizinlə razıyam. Çünki hətta qarşılıqsız sevgi də ümid yaradır. Çünki sevdiiyin var. Onun yerışı, duruşu, varlığı, lap deyək dönüb sənə öteri baxmağı da Ümiddi. Elə bu qarşılıqlı və qarşılıqsız məqamların bəhrəsi olan Ümid də özü-özlüyündə yeni xəyalların, yeni düşüncələrin, yeni pıçıltıların rüşeyminə çevrilərək həmin o dəli aşıqı yerlə, göylə, dörd divarla, ağacla, güllə, bir sözlə, hamı ilə və hər kəs ilə elə özünü özünə də həmsöhbət edir. O məqama, o ana qədər ki, sən Ümid qığılcımı görürsən və onda:

*Bir ocaq közərir, bir tüstü qalxır
Köklənib diqqətim baş verənlərə...
Ürəyim susaraq kənardan baxır -
Qəmin divarına, daş verənlərə!..*

*Titredir ruhumu həzin bir avaz,
Gözümün kökündə sular lillənir...
Kədərim dərin, ümidim dayaz -
Dilim tərpenməmiş ağır dillənir...*

*Baxıb, vərəq- vərəq yaddaş dəftərin,
Kiprik ucu ilə sıgallayıram...
Üzümə oxunan ömrün səhflərin-
Qəbul ələmirəm - cığallayıram...*

*Nədənsə bənzətdim dar ağacına -
Közəren ocağın tüstü dirəyin....
Səni and verirəm, gülüm, saçın -
Ovut, səni sevən şair ürəyini!*

İnsanın iç dünyasının bir istəyi də olub həmişə. Bu istək isə umacaq deyil, tələb deyil... Sadəcə bir ülfət, bir səmimiyyət, bir diqqət, lap elə bir iynə ucu boyda təbə-

sümdü. Bunu ona görə xüsusi vurğulayıram ki, dünyada elə adam yoxdur ki, onun ovunmağa, onun təsəlliye ehtiyacı olmasın. Şəxsən mən az qala bütün gecə və gündüzü həmin o məni ovudacaq anı gözləyirəm, arzulayıram. Ona ehtiyacımı gizlədə bilmirəm. Çünki ovunanda hiss edirəm ki, yaşamaq həvəsim, yaşamaq istəyim Ümidə çevrilir, olan Ümidimi artırır. Deməli, məni ovudacaq həmin o nəsnə, yeni söz, hərəkət, kimlər üçünsə mənasız, gərəksiz ola bilər. Heç ağıllarının ucundan da gəlib keçməz. Mən səsinə eşidəndə, addımlarının yaratdığı səsi duyanda, baxışını görəndə, lap elə şəkillinlə göz-gözə gələndə ovunuram. Həmin an mənə elə gəlir ki, o səsi də sən özün göndərdin, o şəkildə də mənimlə birbaşa danışdın. Özünəməxsus addım səsinlə özün içimdən, ürəyimdən, olduğun məkandan gəlib getdin. Və bütün bunları ona görə etdin ki, ayaqda qalım, yıxılmayım. Məncə bu, xoşbəxtlik dərmanıdır. Məncə bu xilas-karlıq missiyasıdır. Məncə bu həmin o yazı boyu vurğuladığım Ümidin diktəsidir. Cəm halında götürəndə bu Allahımın Sənə, qəlbinə, ruhuna mələklər vasitəsilə çatdırdığı mesajdı. O sən xilaskar mələk olduğunu sənə xatırladır. O sən Ümid olduğunu yadına salır. Ona görə də sən mənim gözlədiyim, axtardığım, aradığım, səsinlə, özünə, bütövlükdə mənim ürəyimi bir anlıq da olsa ovudursan. Mənim ruhumu bir anlıq da olsa Ümid qapısından içəri keçirirsən.

Kimse bu hisləri, bu duyğuları müxtəlif yerə yoza bilər. Kimse bunu öteri bir yazı kimi, gündəmin içində olmaq istəyi kimi də dəyərləndirə bilər. Amma bütün bu dediklərimə və verilən qiymətlərə baxmayaraq, mən hər kəsin bildiyi kimi, yalnız Allahdan və Səndən yazıram. Və yalnız Allahın və Sənin mənim həyatımda Ümid olmanızı təkrar-təkrar vurğuladığımı bilənlər bilir, bilməyənlərin də nə zamansa biləcəyinə şübhəm yoxdur. Ən azından ona görə ki, istəyimin adı Ümidli Sevgidi. Həmin sevgi ovutmağa da, yaşatmağa da qadirdir. Yəqin ki, bununla bağlı kimsə mübahisə etməyəcək. Çünki hər kəsin qəlbində öz sevgisi, öz ümidi var və mən də hər kəsə öz sevgisi, öz ümidi ilə baş-başa qalmağı, əl-ələ tutub könülləri rahat olan, ruqları sevinən Ümid evinə doğru yol getməyi arzu edirəm. Və nəhayət:

*Gecikdim bu axşam, deyəsən bir az
Bəlkə də yubandım, ya da ləngidim...
Amma düşünməki edib sənə naz -
Dalğalı dəniz tək indi səngidim!..*

*Fikrim də, ruhum da həmişəki tək,
Qoşa izimizlə gəzib bu gün də!..
Yaddaşında canlat - xəlvət şəklin çək -
Məni o şəkildə göstər bu gündə!*

*Bir az da yorulmuş, bir az da küsgün -
Üzünə təbəssüm mehi dəyməyən...
Sənin dediyin tək, şükürsüz, üzgün -
Elə həmənkəyən - özün təkləyən!..*

*Tanrı sərhəddin də aşibdi sevgim-
Çünki inadım da ölçüsüz olub!..
Düşünmə, mən dünən səni az sevdim -
Bu gün Yer kürəsi sevgimlə dolub!*

Hə, mən yazımın sonuna gəlib çıxana qədər yəqin ki, sizlərə nə demək istədiyimi çatdırı bildim. Və çatdırı bilmədiklərimin də fərqi nə vardı. Amma gəlin birlikdə etiraf edək ki, mən Sevgidən və Ümiddən yazdım. İstədim ki, gözümün önündə olan və ürəyimdə yaşayan, ruhumda mənimlə hər yeri dolaşan O mənə ÜMİD olduğunu bilsin!.